

— DLACZEGO —

NIE NALEŻY RATYFIKOWAĆ

KONWENCJI RADY EUROPY

O ZAPOBIEGANIU I ZWALCZANIU
PRZEMOCY WOBEC KOBIET
I PRZEMOCY DOMOWEJ

T Instytut na rzecz Kultury Prawnej *Ordo Iuris* angażuje się w obronę osób i środowisk zagrożonych społecznym wykluczeniem ze względu na przywiązanie do tradycyjnego ładu społecznego oraz świata wartości, z którego się on wywodzi. Czynimy to zwłaszcza w zakresie:

- prawnej ochrony niewinnego życia ludzkiego na wszystkich etapach jego rozwoju,
- ochronie małżeństwa, jako związku kobiety i mężczyzny, rodziny, macierzyństwa i rodzicielstwa oraz ich prawnej afirmacji,
- prawnej ochrony dzieci przed demoralizacją i deprawacją, w tym ochrony praw rodziców w zakresie wychowania dzieci,
- poszanowania w przestrzeni publicznej duchowego dziedzictwa Narodu, w którym zakorzeniona jest kultura polska.

Fundacja Instytut na rzecz Kultury Prawnej *Ordo Iuris*
ul. Górnośląska 20 m. 6, 00-484 Warszawa
Nr konta 32 1160 2202 0000 0002 4778 1296

Konwencja Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (CAHVIO) nie powinna być ratyfikowana z następujących względów:

1. nie może ona stanowić skutecznego instrumentu zapobiegania przemocy wobec kobiet, ponieważ ignoruje realne przyczyny przemocy forsując ideologiczną jej wizję upatrującą jedynych przyczyn przemocy w stereotypach genderowych,
2. w krajach, w których ta ideologiczna perspektywa została zrealizowana, i które środowiska forsujące ratyfikację stawiają Polsce jako wzór do naśladowania, problem przemocy względem kobiet jest wielokrotnie poważniejszy niż w Polsce,
3. Konwencja jest sprzeczna z Konstytucją RP, zaś uspokajające w tej mierze opinie formułowane są na jej wybiórczej analizie.

Konieczność ochrony kobiet przed przemocą jest zbyt poważnym problemem, aby wykorzystywać go do narzucania społeczeństwu radykalnej ideologii.

GŁÓWNE POJĘCIA KONWENCJI

Każdy rozsądny człowiek jest przeciwnikiem przemocy, zwłaszcza zaś przemocy wobec kobiet, które kultura polska zawsze nakazywała otaczać szczególnym szacunkiem. Wydaje się zatem, że nie powinno być dokumentu mniej kontrowersyjnego niż Konwencja mająca służyć zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet. Dlaczego zatem jest inaczej?

CZY WALKA Z PRZEMOCĄ MOŻE BUDZIĆ WĄTPLIWOŚCI? Konwencja RE zobowiązuje jej strony do pojmowania przemocy wobec kobiet w ideologiczny sposób. Zarówno słowo „przemoc”, jak i słowo „płeć” lub „kobieta”, mogą na gruncie Konwencji znaczyć coś zupełnie innego, niż się wydaje zwykłemu człowiekowi.

JAK KONWENCJA ROZUMIE PRZEMOC? Konwencja uznaje przemoc wobec kobiet za zjawisko strukturalne, istniejące ze względu na *gender*, czyli „płeć społeczno-kulturową”. Oznacza to, że przemoc wynikać ma ze zróżnicowania

wań istniejących w wymiarze społeczno-kulturowym między sposobami wyrażania się kobiecości i męskości. *Gender* to w myśl ART. 3(c) Konwencji „*społecznie skonstruowane role, zachowania, działania i atrybuty, które dane społeczeństwo uznaje za odpowiednie dla kobiet lub mężczyzn*”.

Konwencja narzuca ideologiczne rozumienie przemocy. Zgodnie z tym podejściem, dotyczy ona kobiety dlatego, że akceptujemy zróżnicowanie między rolami społecznymi, lub atrybutami, jakimi posługują się kobiety i mężczyźni.

CZY NAPRAWDĘ KONWENCJA WPROWADZA TAKĄ KONTROWERSYJNĄ DEFINICJĘ PRZEMOCY? Tak. ART. 3 (a) Konwencji stwierdza, że przemocą wobec kobiet są wszelkie akty przemocy ze względu na *gender*, zaś ART. 3 (d) doprecyzowuje, że przemoc wobec kobiet ze względu na *gender* „oznacza przemoc skierowaną przeciwko kobiecie ponieważ jest kobietą”, czyli dlatego, że zachowuje się w sposób uznany w danym społeczeństwie za charakterystyczny dla kobiet.

A JAKIE SĄ RZECZYWISTE PRZYCZYNY PRZEMOCY? Z naukowych danych o tym zjawisku, wyników badań przeprowadzonych na zlecenie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz sprawozdania z realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie wynika niezbicie, że do najistotniejszych czynników warunkujących zachowania przemocowe należą 1) problem uzależnień (od pracy, alkoholu, narkotyków), 2) rozpad czynników chroniących (w szczególności rodziny), 3) seksualizacja wizerunku kobiety i przedmiotowe traktowanie kobiet w przestrzeni medialnej oraz 4) obecność przemocy w środkach masowego przekazu.

- Alkoholizm to nie stereotyp usprawiedliwiający przemoc – to rzeczywista patologia życia społecznego, trafnie kojarzona z występowaniem przemocy¹. Według statystyk policyjnych za 2013 r. ok. 61% **podejrzewanych sprawców przemocy było pod wpływem alkoholu**. Obecność w rodzinie problemu alkoholowego wpływa w szczególności na ograniczenie samokontroli zachowania i może wyzwolić agresję, nad którą sprawca przemocy w rodzinie nie będzie umiał zapanować².

1 Sprawozdanie z realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r., z dnia 18 listopada 2013 r., s. 71.

2 Diagnoza dotycząca osób stosujących przemoc w rodzinie: komentarz do wyników badań. Raport z badania eksperckiego Ideablog zrealizowanego na zamówienie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, 2011 r., http://www.mpips.gov.pl/gfx/mpips/userfiles/_public/1_nowa%20strona/przemoc%20w%20rodzinie/dane%20statystyczne/2%20raport_przemoc_w_rodzinie_ideablog_fin.pdf, s. 16.

- Przemoc nasila się tam, gdzie dochodzi do rozpadu rodziny i innych wspólnot wzajemnego wsparcia i akceptacji. Jak wynika z badań Instytutu Profilaktyki Zintegrowanej, dobre, silne więzi z rodzicami są najistotniejszym czynnikiem chroniącym w zakresie wszelkich dziedzin profilaktyki, zwłaszcza zaś profilaktyki przemocy³.
- Istnieje związek pomiędzy przedmiotowym ukazywaniem kobiecej seksualności w mediach i reklamie a przemocą wobec kobiet. Jak wynika z badań Amerykańskiego Towarzystwa Psychologicznego, seksualizacja dziewcząt ma liczne negatywne konsekwencje dla całego społeczeństwa, w tym sprzyja nadużyciom seksualnym, pornografii i prostytucji dziewcząt⁴.

CZY KONWENCJA IDENTYFIKUJE TE ŹRÓDŁA PRZEMOCY? W Konwencji próżno szukać rozwiązań mających ograniczyć uzależnienia, wzmocnić rodzinę lub zwalczać seksualizację wizerunku kobiety. Nawet jeśli środowiska forsujące ratyfikację dostrzegają te korelacje, to jednak, podobnie jak twórcy Konwencji, postrzegają zjawisko przemocy wobec kobiet wyłącznie w perspektywie *gender* i nakazują państwom uwzględnianie jej we wszystkich ich działaniach (ART. 6). Jest to starannie przygotowana strategia narzucenia ideologii forsującej tezę o „walce płci” w myśl której mężczyźni są skłonni do stosowania przemocy wobec kobiet tylko dlatego, że te są kobietami.

CZY KONWENCJA CHRONI TYLKO KOBIETY? Zakres podmiotowy Konwencji określa ART. 2 ust. 1, który wyraźnie stwierdza, że ma ona zastosowanie „do wszystkich form przemocy wobec kobiet, w tym przemocy domowej (...)”. To oznacza, że Konwencja ma chronić kobiety przed wszystkimi formami przemocy. Do przemocy domowej odnosi się ona wówczas, gdy ta dotyka kobiet.

Jest tylko jedna, b. wąska grupa mężczyzn, których Konwencja chroni. Ponieważ dotyczy ona przemocy ze względu na *gender*, mężczyźni, którzy podejmują kobiece role i posługują się kobiecymi atrybutami (np. szminują się, ubierają w kobiece stroje) będą, w rozumieniu Konwencji, trak-

3 S. Grzelak, *Konwencja Rady Europy: profilaktyka problemów dzieci i młodzieży* (w:) *Ratyfikacja Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej – następstwa dla jednostki, społeczeństwa i państwa. Materiały z Konferencji 4 lutego 2014 r., Sejm RP*, Poznań 2014, s. XII-XIII.

4 American Psychological Association, Report of the APA Task Force on the Sexualization of Girls, <http://www.apa.org/pi/women/programs/girls/report-full.pdf>, s. 33.

towani jako kobiety. Konwencja zabrania bowiem (ART. 4 ust. 3), różnicować jej stosowanie ze względu na biologiczną tożsamość ofiary (ang.: *sex*).

CZY KONWENCJA WALCZY Z DYSKRYMINACJĄ? Jak już była o tym mowa, Konwencja dyskryminuje mężczyzn, którzy nie cierpią na zaburzenia tożsamości płciowej. Ponieważ przemoc ma rzekomo wynikać z istnienia różnic w społeczno-kulturowych formach wyrażania się kobiecości i męskości, dlatego walkę z tymi zróżnicowaniami (określanymi mianem „stereotypów”), przedstawia się jako walkę z dyskryminacją. Zgodnie z tymi założeniami, profilaktyka przemocy powinna akcentować niestereotypowe role genderowe, obejmujące m.in. praktyki właściwe dla środowisk LGBT. Środowiska forsujące ratyfikację tej Konwencji (w tym organizacje LGBT) twierdzą, że genderowa definicja przemocy jest „*nowatorska*”, tymczasem jest to definicja **ideologiczna**, uzasadniająca systematyczną inżynierię społeczną.

CZY KONWENCJA ZOBOWIĄDUJE DO PROWADZENIA INŻYNIERII SPOŁECZNEJ? Przekonania o istnieniu ról społecznych właściwych dla kobiet bądź mężczyzn uznawane są na gruncie feministycznej ideologii za „stereotypy”. Dlatego w Konwencji mowa jest o „stereotypowych rolach *genderowych*”. Walka z przemocą ma polegać na ich wykorzenianiu. Mówi o tym wyraźnie ART. 12 ust. 1 Konwencji, zobowiązujący państwa do *podejmowania działań niezbędnych dla promowania zmiany społecznych i kulturowych wzorców zachowań kobiet i mężczyzn w celu wykorzenienia uprzedzeń, zwyczajów, tradycji oraz innych praktyk opartych na stereotypowych rolach kobiet i mężczyzn.*

CO BĘDZIE MIAŁA NA CELU TAKA INŻYNIERIA? Pamiętać należy, że działający w ramach ONZ komitet CEDAW stwierdził ostatnio (CEDAW/C/POL/co/7-8, § 22), że funkcjonujący w polskich rodzinach podział ról między kobietami i mężczyznami jest oparty na stereotypach genderowych. Nie ma o tym mowy w tekście Konwencji, jednak powtarzając uwagi komitetu CEDAW, grupa GREVIO może, na podstawie ART. 12, domagać się od Rzeczpospolitej wykorzenienia tradycyjnego podziału ról w rodzinie jako oparтого na stereotypowych rolach kobiet i mężczyzn.

JAK BĘDZIE PROWADZONA TA INŻYNIERIA SPOŁECZNA? Jeśli ratyfikujemy Konwencję, Polska na mocy jej ART. 14 będzie musiała *wprowadzić do programów nauczania, na wszystkich etapach edukacji, treści dotyczące niestereotypowych ról genderowych.* Do tych niestereotypowych ról zaliczają się m.in. role w związku osób tej samej płci, zwłaszcza gdy wychowują dzieci (tzw. „tęczowe rodziny”).

JAK KONWENCJA CHCE PRZECIWDZIAŁAĆ PRZEMOCY? Konwencja zawiera wiele rozwiązań adresowanych do kobiet, które już doznały przemocy. W Polsce, funkcjonują one już jednak od dawna. Konwencja widzi jednak tylko jeden sposób na zapobieganie przemocy – walkę ze stereotypami genderowymi. Dlatego, nawet gdy środowiska forsujące konwencję przyznają, że większość jej przypadków jest związana z nadużywaniem alkoholu, to upatrywanie źródeł przemocy w uzależnieniach uznają one za szkodliwy stereotyp. Twierdzą, że mężczyźni stosują przemoc dlatego tylko, że ofiara jest kobietą (ang. gender based violence).

CZY KONWENCJA JEST DOKUMENTEM KOMPROMISOWYM? Według polskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych (odpowiedź na interpelację nr 392 z 9.01.2012), „szereg państw nie było zadowolonych z tekstu Konwencji, który nie był negocjowany w duchu osiągnięcia jak najszerszego konsensusu”. W trakcie negocjacji nie uwzględniono żadnego z postulatów zgłoszonych przez Rzeczpospolitą Polską.

Funkcjonują przynajmniej trzy telefony informacyjno-interwencyjne: Niebieska linia – 801 12 00 02, ogólnopolski telefonu zaufania dla dzieci – 116111; telefon zaufania 800 12 01 48 (numer bezpłatny). Ponadto, w nowym Krajowym Programie Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie, (lata 2014–2020) przewidziano blisko 1,5 mln na utworzenie całodobowej, bezpłatnej ogólnopolskiej linii telefonicznej.

W całej Polsce, w ramach instytucji pomagających ofiarom przemocy w rodzinie funkcjonowało w 2013 r 1382 jednostki samorządowe: 1131 gminnych (punkty konsultacyjne, ośrodki wsparcia i ośrodki interwencji kryzysowej) oraz 251 powiatowych (ośrodki wsparcia w tym ośrodki specjalistyczne (35) oraz interwencji kryzysowej (181), domy dla matek z małoletnimi dziećmi i kobiet w ciąży (13)).

PRZEMOC WOBEC KOBIEŃ W POLSCE I UE?

W roku 2014 Agencja Praw Podstawowych UE (APP) opublikowała wyniki badań nad przemocą względem kobiet we wszystkich krajach UE⁵. Porównują one realnie porównać sytuację panującą pod tym względem we wszystkich krajach Unii.

METODOLOGIA BADAŃ AGENCJI PRAW PODSTAWOWYCH. We wszystkich krajach Unii przeprowadzono badania według tej samej metodologii, zaś informacje zbierano bezpośrednio od 42 000 kobiet w całej UE w tym od 1513 Polek. Ankieterzy APP, których przeszkolono w budowaniu atmosfery szczerości i zaufania, przeprowadzili wywiady we wnętrzach budzących poczucie komfortu i bezpieczeństwa. Nie polegano na subiektywnych od-

5 European Union Agency for Fundamental Rights, „Violence against women: an EU-wide survey. Main results”, Luxembourg 2014.

czuciach kobiet nt. przemocy. Opisywano konkretne sytuacje pytając, czy ankietowane brały w nich udział.

JAKA JEST SKALA PRZEMOCY WOBEC KOBIET W POLSCE NA TLE KRAJÓW UE?
Na tej podstawie ustalono, że Polska jest krajem o najniższym w Europie wskaźniku przemocy wobec kobiet (19%). Średnia unijna wynosi 33%. W krajach, które podobnie jak Konwencja, operują ideologicznym podejściem do przemocy jako warunkowanej przez *gender*, przemoc wobec kobiet jest 2,5 razy wyższa (Dania 52%; Finlandia 47%, Szwecja 46%, Holandia 45%, Francja 44%).

JAK CZĘSTO ZGŁASZA SIĘ PRZEMOC WOBEC KOBIET? W Polsce przemoc wobec kobiet zgłaszana jest blisko trzykrotnie częściej niż w krajach, które feministki stawiają nam za wzór i w których przemoc jest niemal trzykrotnie częstsza. W Danii, podobnie jak i w Finlandii, policja dowiadyuje się (w zależności od rodzaju przemocy) o 10 lub 16% przypadków przemocy, w Szwecji odpowiednio o 14 lub 17%, we Francji o 18% przypadków przemocy. Średnia dla UE jest wyższa i stanowi odpowiednio 19 i 20%; w Polsce 28 i 29%.

Niestety, **zwolennicy ratyfikacji Konwencji RE konsekwentnie ignorują te dane**, podważają one bowiem forsowane przez feministki mity nt. przemocy. Wolą się posługiwać danymi cząstkowymi i opartymi na wątpliwej metodologii.

WĄTPLIWOŚCI CO DO KONSTYTUCYJNOŚCI ROZWIĄZAŃ KONWENCYJNYCH

Przepisy Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i przeciwdziałaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej budzą zasadnicze wątpliwości natury konstytucyjnej, szczególnie w świetle ART. 25 ust. 2 w związku z ART. 13, ART. 25 ust. 3, ART. 32 ust. 1, ART. 33, ART. 45 ust. 1, ART. 47, ART. 48 ust. 1, ART. 52 Konstytucji RP.

1. **ART. 2 ust. 1 Konwencji** ogranicza przewidzianą przez nią ochronę wyłącznie do kobiet. Pominięto tym samym ochronę mężczyzn. Tym samym naruszono zasadę równości wobec prawa i równości płci wyrażoną w **ART. 32 ust. 1** (wszyscy są równi wobec prawa i mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne) **oraz**

- z **ART. 33 Konstytucji RP** (równość praw kobiet i mężczyzn w życiu rodzinnym, społecznym, politycznym i gospodarczym).
- II. **ART. 28 Konwencji** zobowiązuje Państwa-Strony do zapewnienia, aby „zasady poufności nałożone na niektórych specjalistów” nie stanowiły przeszkody dla zgłoszenia właściwym organizacjom lub władzom uzasadnionego podejrzenia popełnienia aktu przemocy w rozumieniu Konwencji. Unormowanie to umożliwiłoby bezkarne łamanie tajemnicy zawodowej obowiązującej adwokata lub radcę prawnego. Poważnie ogranicza to konstytucyjnie chronione prawo do obrony (**ART. 42 ust.2 Konstytucji**) oraz prawo do sądu (**ART. 2 i ART. 45 ust. 1 Konstytucji**) rozumiane także jako prawo do odpowiedniego ukształtowania procedury.
- III. **ART. 53 Konwencji** przewiduje wprowadzenie możliwości wydania przez Policję zakazu zbliżania się w trybie natychmiastowym i bez wysłuchania strony. W uzasadnieniu ustawy ratyfikacyjnej przewidziano w związku z tym konieczność nowelizacji ustawy o Policji (s. 28 uzasadnienia). Obecnie zakaz zbliżania się jest środkiem karnym (**ART. 39 pkt 2b i ART. 41a kk**) i środkiem probacyjnym (**ART. 72 § 1 pkt 7a kk**) do którego stosowania uprawniony jest wyłącznie sąd jako niezawisły organ. Próba zmiany tego stanu oznaczałaby naruszenie: **ART. 10 Konstytucji** (zasada trójpodziału władzy), **ART. 45 ust. 1 Konstytucji** (prawa do sądu) oraz **ART. 31 ust. 1 i 52 ust. 1 w zw. z ART.31 ust. 3 Konstytucji** (wolność osobista i swoboda przemieszczania się). Niekonstytucyjność tę sygnalizowało w 2012 r. MSZ, w odpowiedzi na interpelację 392 stwierdzając, że **ART. 53 Konwencji** „jest niezgodny z podstawowymi zasadami porządku prawnego obowiązującego w RP”.
- IV. **ART. 14 Konwencji** zobowiązuje Państwa-Strony do promowania ideologicznych założeń dotyczących koncepcji *gender* i strukturalnego charakteru przemocy oraz do upowszechniania informacji na temat niestereotypowych ról genderowych na wszystkich etapach edukacji. Zgodnie z pkt. 95 Raportu Wyjaśniającego prowadzenie edukacji w tym zakresie nie może być pozostawione do decyzji poszczególnych szkół i nie może mieć charakteru incydentalnych zajęć, musi mieć ono charakter systemowy i obligatoryjny. Nie przewidziano gwarancji poszanowania praw gwarantowanych

przez ART. 47 (ochrona życia prywatnego i rodzinnego) oraz ART. 48 ust. 1, jak również gwarancji poszanowania autonomii kościołów i związków wyznaniowych zawartych w ART. 25 ust. 3 **Konstytucji**.

- v. **ART. 6 Konwencji** zobowiązuje w sposób ogólny Państwa-Sto-ny do kierowania się koncepcją *gender* w toku wdrażania postanowień Konwencji. Zobowiązanie to jest powtarzane i konkretyzowane przez szereg kolejnych przepisów Konwencji (ART. 14, ART. 18, ART. 49 ust. 2, ART. 60). Koncepcja płci pojmowanej jako rodzaj (*gender*), zdefiniowanej w ART. 3c Konwencji jest założeniem światopoglądowym, **nie mającym precedensu w prawie międzynarodowym**. W związku z powyższym ART. 6 Konwencji budzi zasadnicze wątpliwości w świetle ART. 25 ust. 2 Konstytucji RP deklarującego, że Rzeczpospolita Polska jest państwem bezstronnym w kwestiach światopoglądowych, filozoficznych i religijnych.

Na podstawie ART. 78 Konwencji CAHVIO, do powyższych przepisów nie można wnosić żadnych zastrzeżeń.

Dlaczego dotychczasowe ekspertyzy nie potwierdzają zarzutów niekonstytucyjności? Żadna ze sporządzonych opinii (ani sejmowe, ani rządowe) nie analizują wszystkich wątpliwości konstytucyjnych. Żadna Ekspertyza nie analizuje zgodności z ART. 10, ART. 25 ust. 2, ART. 25 ust. 3, ART. 42 ust. 2, ART. 45 ust. 1 i ART. 52 ust. 1 **Konstytucji RP**.

Ekspertcy Biura Analiz Sejmowych nie odnieśli się w swoich opiniach do zarzutów naruszenia prawa do sądu i obrony (ART. 28 Konwencji ze względu na ART. 42 ust. 2 i 45 ust. 1 Konstytucji RP), zasady trójpodziału władzy, swobody poruszania się i prawa do sądu (ART. 53 Konwencji ze względu na ART. 10, 45 ust. 1 i 31 i 52 ust. 1 Konstytucji RP), bezstronności światopoglądowej państwa (sprzeczność ART. 6 i.in. Konwencji z ART. 25 ust. 2 Konstytucji RP).

Ponadto, inna ekspertyza BAS, dotycząca kosztów wdrażania przepisów Konwencji, pomija istotne zobowiązania finansowe państwa, które będą wynikały z ART. 60 Konwencji i prowadziły do poszerzenia kręgu osób uprawnionych do świadczeń pomocy społecznej o osoby spoza UE. W związku z ART. 4 ust. 3 Konwencji, regulacja ta dotyczyć będzie również pochodzących spoza UE mężczyzn posługujących się kobietami atrybutami lub podejmujących się kobiecych ról społecznych.

METODOLOGIA BADAŃ

AGENCJI PRAW PODSTAWOWYCH UE

Aby kobiety mogły mówić bez zahamowań o przemocy, jakiej doświadczają, na potrzeby badań:

- zapewniono przyjazne wnętrza
- przeszkolono ankieterów w budowaniu atmosfery zaufania i szczerości
- stworzono poczucie bezpieczeństwa

Badania Agencji Praw Podstawowych UE:

- ta sama metodologia we wszystkich krajach członkowskich UE – **PORÓWNYWALNOŚĆ WYNIKÓW**
- dane zbierane bezpośrednio od kobiet – **NIE** policyjne statystyki
- badania przeprowadzono na licznej grupie **42 000** kobiet, w tym **1513** Polek.

Ankieterzy nie zadawali kobietom ogólnych pytań o doświadczenie przemocy, ale opisywali im konkretne sytuacje.

Na podstawie udzielonych odpowiedzi na pytania o konkretne zdarzenia określono poziom zjawiska przemocy.

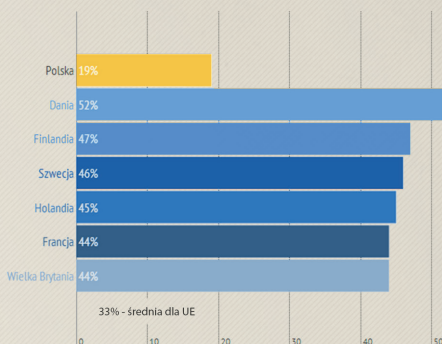
Czy ktoś cię:

- pchnął lub popchnął?
- spoliczkował?
- rzucił twardym przedmiotem?
- chwycił lub ciągnął za włosy?
- uderzył pięścią / twardym przedmiotem lub kopnął?
- podpalił?
- dusił?
- kaleczył lub strzelał do ciebie?
- uderzał w coś twoją głową?

SKALA ZJAWISKA PRZEMOCY WOBEC KOBIET W UE

według badań Agencji Praw Podstawowych UE

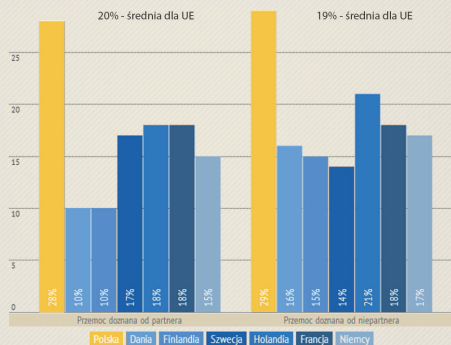
Skala zjawiska przemocy wobec kobiet w UE

19%

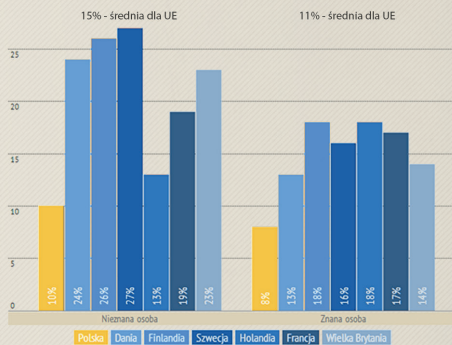
W Polsce skala zjawiska przemocy wobec kobiet jest najniższa w Unii Europejskiej.

Odsetek kobiet zgłaszających akt przemocy na Policję

W Polsce, akty przemocy wobec kobiet częściej zgłaszane są na policję.

Wskaźnik lęku przed doznaniem przemocy fizycznej lub seksualnej

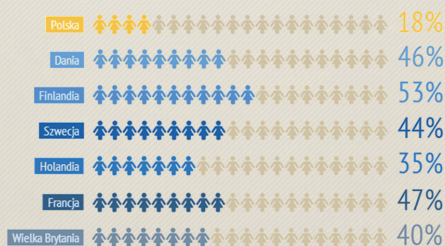

Polki czują się bezpiecznie

Polska ma jeden z najniższych wskaźników przed doznaniem przemocy fizycznej lub seksualnej.

Skala przemocy domowej doznanej przez kobiety w dzieciństwie

Niewiele Polek doświadczyło jakiegokolwiek przemocy w dzieciństwie ze strony dorosłego członka rodziny.

Częstotliwość molestowania seksualnego kobiet

W Polsce molestowanie seksualne występuje relatywnie rzadko. Polska ma jeden z najniższych wskaźników częstotliwości molestowania seksualnego kobiet.

